

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) ustalił wartość kapitału początkowego T. L. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1979 r. do 31.12.1988 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 76,27%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ZUS ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 76,27% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie o emeryturach i rentach z FUS ($76,27\% \times 1\,220,89 \text{ zł} = 931,17 \text{ zł}$).

Przyjęto łącznie 12 lat, 2 miesiące, 25 dni, tj. 146 miesięcy okresów składkowych. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł.

Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 52,03%. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 62 649,84 zł.

(decyzja – 47-48, obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru – k. 49 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 19 czerwca 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku T. L. z dnia 01-03-2020 r. przyznał mu emeryturę od 16-03-2020 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że w związku z przyznaniem emerytury wnioskodawcy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustało z dniem 16-03-2020 r.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego zewidencjonowanego na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 275979,94 zł
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 217,10 m-cy
- wyliczona kwota emerytury wynosi 1271,21 zł

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej: $(\dots),94/217,10 = 1271,21 \text{ zł}$.

Od 01-08-2020 roku obliczona emerytura brutto wynosi 1271,21 zł.

(decyzja – k. 51-53 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołania od w/w decyzji wniósł T. L. zaskarżając je w całości i wnosząc o ponowne ustalenie kapitału początkowego oraz prawa do emerytury, ustalenie jej wysokości oraz przeliczenie. Przedmiotowej decyzji zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polegające na nieprawidłowym wyliczeniu wysokości kapitału początkowego. Zarzucił także niezgodność ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu swego stanowiska wnioskodawca wskazał, że według wydanej decyzji nie zaliczono mu zarobków za lata 1976-1979 (nawet przez wyliczenie minimalnej płacy krajowej w tym okresie). Jednocześnie wskazał, że posiada trzy

świadczenia pracy, z których wynika, że zawsze pracował w systemie płacy godzinowej. W związku z powyższym wniósł o sprawdzenie przez Sąd, czy nie zachowały się faktycznie dane dotyczące ilości godzin, jaką przepracował w danym okresie, a w sytuacji w której rzeczywiście się one nie zachowały wniósł o zaliczenie wskazanych wyżej lat pracy do obliczenia podstawy wymiaru emerytury zgodnie z przyjętą praktyką w takich przypadkach.

(odwołania – k. 3-4, k. 3-4 w aktach VIII U 1766/20 załączonych do sprawy)

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie. W uzasadnieniu swego stanowiska ZUS wskazał, że podstawę wymiaru kapitału można ustalić o zarobki z 10 lat lub 20 lat, przy czym owe 10 lat muszą następować po sobie bezpośrednio, zaś 20 lat (nie kolejnych) można wybrać z całego okresu ubezpieczenia.

W przypadku wnioskodawcy podstawa wymiaru kapitału początkowego została wyliczona w oparciu o zarobki z kolejnych 10 lat od 1979 r., do 1988 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 76,27%, a sam kapitał początkowy na dzień 1.1.1999 r. wyniósł 62649,84 zł. Wnioskodawca nie przedstawił zarobków z lat 1976 - 1979, a co za tym idzie organ rentowy mógł co najwyżej przyjąć wynagrodzenie minimalne z tych lat, ale ono byłoby niekorzystne dla wnioskodawcy.

Zdaniem wnioskodawcy wynagrodzenie za lata 1976 - 1979 można by wyliczyć w oparciu o dane zawarte w świadectwie pracy z dnia 28.12.1984 r., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w (...) od 5.10.1976 r. do 31.12.1984 r., a wynagrodzenie wynosiło 34 zł za godzinę + premia.

W ocenie organu rentowego stawka 34 zł za godzinę odnosi się do ostatniego stanowiska pracy, jakie wnioskodawca zajmował do grudnia 1984 r. Dane te nie mogą zatem posłużyć do wyliczenia zarobków z lat 1976 - 1979.

(odpowiedź na odwołanie – k. 14-14 verte, k. 5-5 verte w aktach VIII U 1766/20 załączonych do sprawy)

Postanowieniem z dnia 14 września 2020 roku Sąd na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt VIII U 1766/20 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt VIII U 1765/20.

(postanowienie – k. 7 w aktach VIII U 1766/20 załączonych do sprawy)

Na rozprawie w dniu 12 stycznia 2021 roku wnioskodawca oświadczył, że popiera odwołanie i przyjmuje hipotetyczne wyliczenie ZUS jego kapitału początkowego oraz emerytury.

(rozprawa z dnia 12 stycznia 2021 roku 00:01:30 – 00:10:17 – płyta CD – k. 41)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

T. L. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o emeryturę.

(okoliczność bezsporna)

W okresie od dnia 5 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1984 roku T. L. zatrudniony był w Zakładach (...) w Ł. w pełnym wymiarze godzin na stanowiskach: robotnika oraz monterza za wynagrodzeniem płaca podst, godz. kat. IX 34 złotych plus premia.

(świadectwo pracy, umowa o pracę w kopercie – k. 21)

W okresie od dnia 1 kwietnia 1985 roku do dnia 30 września 1987 roku skarżący zatrudniony był w Zakładach (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy ostatnio na stanowisku monter aparatury i układów hydraulicznych za wynagrodzeniem kat. zaszer. 10 tj. 106 złotych (godz.) plus 20 % premii.

(zaświadczenie – k. 7-7 verte plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego, świadectwo pracy – k. 5-5 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W okresie od dnia 1 grudnia 1987 roku do dnia 28 maja 1989 roku odwołujący zatrudniony był w Fabryce (...) w Ł. w pełnym wymiarze godzin na stanowisku arkadownika za wynagrodzeniem kat. 9 tj. 245 złotych (godz.) plus premia.

(świadectwo pracy – k. 7-8, zaświadczenie - k. 43-43 verte plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Pismem z dnia 26 lutego 2020 roku (...) Urząd Wojewódzki w Ł. poinformował wnioskodawcę, że nie posiada jego dokumentacji płacowej za lata 1976 – 1979 ponieważ przed 1980 rokiem dla tego typu dokumentacji obowiązywał dwunastoletni okres przechowywania wyznaczony wcześniej obowiązującymi w tym zakresie przepisami i dokumentacja wytworzona do 1979 roku mogła ulec zniszczeniu.

(pismo – k. 6 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 17 czerwca 2020 roku i 19 czerwca 2020 roku organ rentowy wydał zaskarżone decyzje.

(decyzja – k. 47-48, 51-53 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Organ rentowy dokonał hipotetycznego wyliczenia wysokości kapitału początkowego wnioskodawcy i emerytury z uwzględnieniem za lata 1975-1979 stawek godzinowych oraz deputatu węglowego.

Najkorzystniejszy był wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1979-1988 wynoszący 77,79 %, a emerytura wyniosłaby 1283,68 złotych.

Obecny wskaźnik podstawy wymiaru z lat 1979 – 1988 to 76,27 %, a emerytura 1271,21 złotych.

(hipotetyczne wyliczenie ZUS – k. 25-32 verte)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności dokumenty zawarte w aktach sprawy, w tym o dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy T. L., a także w oparciu o akta osobowe skarżącego z okresu zatrudnienia od dnia 5 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1984 roku w Zakładach (...) w Ł.. Wskazać należy, że organ rentowy dokonał hipotetycznego wyliczenia kapitału początkowego i emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem za lata 1975 – 1979 stawek godzinowych oraz deputatu węglowego. Sąd przyjął powyższe wyliczenie za wiarygodne. Co więcej, żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ani autentyczności ani treści wskazanych dokumentów, a co również istotne skarżący nie wniósł zastrzeżeń do wyliczeń dokonanych przez organ rentowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania wnioskodawcy zasługują na uwzględnienie.

Wskazać należy, że istota sporu w niniejszym postępowaniu sprowadziła się do rozstrzygnięcia czy organ rentowy prawidłowo ustalił wysokość kapitału początkowego wnioskodawcy, a co za tym idzie czy prawidłowo ustalono również wysokość należnej mu emerytury.

Zgodnie z art. 24 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2020.0.53 t.j.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla

kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, art. 47, art. 50, art. 50a, art. 50e i art. 184 prawo do emerytury urodzonych po 31 grudnia 1948 r..

Zgodnie z art. 25 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W myśl art. 26 w/w ustawy emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 (podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust.1a i 1b oraz art.185) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Ubezpieczony T. L. urodził się w dniu (...), a zatem jego emerytura musiała zostać ustalona w oparciu o art. 26 ww. ustawy.

Zgodnie zaś z art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

Stosownie do art. 116 ust. 5 powyższej ustawy do wniosku o emeryturę lub rentę powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo i wysokości tego świadczenia, co oznacza, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 roku II UK 297/00).

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku sygn. III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Zgodnie art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2).

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (art. 174 ust. 1 ww. ustawy). Jak stanowi art. 174 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 ww. przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Natomiast ust. 7 art. 174 stanowi, że do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 analizowanego przepisu stanowi zaś, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku według określonego w ustawie wzoru. Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy (ust. 13).

Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesięcy tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (ust. 3b).

W myśl art. 15 ust. 1 podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176 (...).

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

Wskazać również należy, iż organ rentowy stał na stanowisku, iż z uwagi na fakt, iż wnioskodawca nie przedstawił zarobków z lat 1976-1979, za wskazany okres mogło zostać co najwyżej przyjęte minimalne wynagrodzenie, jednak w przypadku odwołującego było to dla niego niekorzystne.

Mając to na uwadze Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornym okresem zatrudnienia wnioskodawcy.

W tym celu Sąd zobowiązał (...) Urząd Wojewódzki do nadesłania akt osobowych i płacowych wnioskodawcy z zatrudnienia w Zakładach (...) w latach 1976-1984.

Wysokość faktycznego wynagrodzenia, które skarżący uzyskiwał w spornym okresie czasu nie mogła zostać jednak precyzyjnie określona, gdyż nie zachowała się dokumentacja

placowa wnioskodawcy ze wskazanego okresu. O powyższym świadczy również treść pisma wystosowanego do wnioskodawcy przez (...) Urząd Wojewódzki z dnia 26 lutego 2020 roku, w którym wskazano, iż zachowały się jedynie kserokopie dokumentów poświadczających zajmowane przez skarżącego w spornym okresie stanowiska pracy wraz ze stawką wynagrodzenia.

Zasady postępowania z materiałami archiwalnymi – w tym dokumentacją placową – określiła ustawa z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U.2020.0.164 t.j.) i rozporządzenie Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 25 lipca 1984 r. w sprawie zasad klasyfikowania i kwalifikowania dokumentacji oraz zasad i trybu przekazywania materiałów archiwalnych do archiwów państwowych (Dz.U. z 1984 r. Nr 41, poz. 216). Przepisy tego rozporządzenia zobowiązywały zakłady pracy do przechowywania dokumentacji placowej pracowników przez okres 12 lat od ustania stosunku pracy.

Dopiero rozporządzenie Ministra Finansów z 15 stycznia 1991 r. w sprawie zasad prowadzenia rachunkowości (Dz. U. Nr 10, poz. 35) przedłużyło okres przechowywania dokumentacji placowej oraz innej dokumentów, na podstawie których można ustalić podstawę wymiaru emerytury do 50 lat. Jak stanowił § 45 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia, listy płac lub karty wynagrodzeń albo inne dowody na podstawie których następuje obliczenie podstawy wymiaru emerytury lub renty przechowuje się przez okres ustalony w przepisach określających zasady wymiaru emerytury lub renty.

W świetle powyższego, biorąc pod uwagę fakt, iż zakłady pracy zobowiązane są do przechowywania dokumentacji placowej tak samo długo jak dokumentacji osobowej pracowników – tj. przez 50 lat, zdarzają się jednak sytuacje, w których pracownicy nie mogą udowodnić wysokości uzyskiwanego przez siebie wynagrodzenia, a uzyskiwanego w okresie sprzed 1980 r. gdyż pracodawcy nie dysponują stosowną dokumentacją. Konsekwencja owych okoliczności obciąża w takiej sytuacji samego pracownika, na którego spada ciężar udowodnienia okoliczności, których w istocie udowodnić nie może.

Biorąc pod uwagę realia przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca w okresie od dnia 5 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1984 roku zatrudniony był w Zakładach (...) w Ł.. Celem ustalenia wysokości kapitału początkowego i emerytury przysługującej odwołującemu organ rentowy dokonał hipotetycznego wyliczenia wysokości jego kapitału początkowego i emerytury z uwzględnieniem za lata 1975-1979 stawek godzinowych oraz deputatu węglowego, który Sąd uwzględnił.

Wysokość kapitału początkowego wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku ustalono na kwotę 63 264,30 złotych. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 77,79%. Wysokość emerytury obliczona w oparciu o art. 26 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wynosi 1283,68 złotych.

Z tych też względów, zdaniem Sądu, nie ma żadnych przeszkód by zmienić zaskarżone decyzje.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie skarżący złożył wniosek o emeryturę w dniu 1 marca 2020 roku.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k. p. c. orzekł jak sentencji wyroku.